

ligt for Statskassen, og det vil altsaa være klart, at der i Almindelighed paaføres Statskassen en positiv Udgift, naar man vil bestemme, at Vedkommende uden videre Godtgjørelse skulde kunne faae beskaffiget Stempelpapir ombyttet. Jeg vil ikke sige, at der just er Anledning til at frygte, for at Udbalgets Fleertals Forslag, dersom det blev vedtaget, skulde lede til, at Stempelpapir vilde blive brugt s. Ex. som Conceptpapir, saa at de Paagjældende, naar de havde bemalet Stempelpapiret fra først til sidst, derefter vilde komme og forlange det ombyttet med reent Papir; men vist er det dog, at denne Mulighed er tilstede. Endelig skal jeg gjøre opmærksom paa, at, naar der aabnes en ubegrændset Ombytningsfrihed uden nogen Udgift for de Paagjældende, kan dette ogsaa paa anden Maade lede til Udgift for Statskassen. Tingene er nemlig den, at Stempelpapirs-Forhandlerne udenfor Kjøbenhavn lønnes med visse Procenter; naar de afflutte deres Regnskaber med Statskassen, bliver altsaa det dem tilkommende Honorar rabatteret dem, men naar Regnskaberne ere affluttede mellem Forhandleren og Statskassen, og Vedkommende bag efter kunne komme og faae deres Papir ombyttet hos Forhandleren uden nogen Udgift for dem, saa udsætter man sig for, at Statskassen taber den Rabat, som den har tilstaaet Forhandlerne og som alt er betalt til dem.

Jeg kommer dernæst til §§ 9, 10 og 11. Ogsaa igjennem disse Paragrapher fremtræder der en Lettelse for Publikum i Henseende til Fyldestgjørelsen af Stempelplichten. Regelen er nu nemlig den, at Stempelplichten kun kan opfyldes derved, at man skriver sit Document paa Stempelpapir; det er kun undtagelsesviis indrømmet, at Efterstempling kan finde Sted. Udkaftet derimod gaaer ud paa at aabne flere Maader, hvorpaa Stempelplichtens Fyldestgjørelse kan finde Sted. Efter Udkaftet kan man nemlig ikke blot fra først af skrive et Document paa stemplet Papir, men man kan ogsaa skrive det paa ustemplet Papir og bagefter belægge det med Stempelpapir, ligesom der ogsaa ifølge Lovens aabnes en ligefrem Udgang til inden en

vis Tid at faae Documentet efterstemplet; her-til kommer endnu, hvad jeg berørte før, at der aabnes Udgang til i visse Tilfælde at benytte, Stempelmærker. Reglerne om Belæggelsen med stemplet Papir omhandles særlig i § 10. De ærede Medlemmer ville see, at det er til stor Lettelse for Publikum, at denne Foranstaltning træffes, idet det, i mange Tilfælde kan være hensigtsmæssigt at oprette et Document i Dieblisset, uden at man har stemplet Papir ved Haanden; det er altsaa en Lettelse, at man bagefter kan belægge et saadant Document med det anordnede Stempelpapir. Men det vil være klart, at det ikke gaaer an at aabne Udgangen til at fyldestgjøre Stempelplichten ved Belæggelse med stemplet Papir uden en vis Control; dersom man ikke foreskriver en vis Tid, inden hvilken denne Belæggelse med stemplet Papir skal finde Sted, vil man kunne risikere, at Vedkommende, der have oprettet deres Documenter paa ustemplet Papir, lade dem henligge ustemplede, indtil de skulle frem for Retten eller for Øvrigheden, da der først vil blive Leilighed til at opdage, at man havde undladt at benytte stemplet Papir; indtil den Tid ville de Paagjældende da ganske rolig kunne udsætte at belægge Documenterne med stemplet Papir. Men paa denne Maade vilde det da let indtræffe, at mange Documenter vilde komme til at ligge hele deres Tilværelse igjennem, uden Brug af Stempelpapir. Der maa altsaa foreskrives en vis Frist, inden hvilken Documentet skal være belagt med stemplet Papir, og den er sat til 3 Uger. Men naar man foreskriver en vis Tid, inden hvilken denne Belæggelse skal finde Sted, saa maa man i Forbindelse dermed give Regler, som gjøre det muligt at kontrollere, at Belæggelsen finder Sted inden den saaledes foreskrevne Frist. Derfor var det fastsat i Lovudkastets § 10, at Belæggelsen skulde stee for en Retsbetjent, Notarius publicus eller for en Øvrighedsperson, der med sin Underskrift paa Documentet havde at bevidne, paa hvilken Tid Documentet tilligemed Belæggelsespapiret er ham forelagt.